

(המשך מעמוד 13)

זה לא מסוכן? דואג לביא. "להיפך, נאמר לו בחיור, במדינה הפלסטינית אנחנו מרגישים כמו בבית. כבר שכחנו שפעם לחמתם בהם."

"והמרושטים? שואל לביא. "הטרי-ריסטיים-לשעבר משני הצדדים מסתדרים ביניהם טוב מאוד, צוחק הזוג הצעיר, הם עורכים ביחד ערבי נוסטלגיה!"

בדרך חזרה משכם מזדמנת המישפחה לירושלים, ועוברת על פני בניין גדול ומפואר, שכמה דגלים מתנופפים מעליו בעליות.

"זהו מרכז הקונפרציה של ישראל המדינה הפלסטינית" מסבירה הבת בסבלנות. "גם ירדן הצטרפה לאחרונה. עוסקים פה בהרבה מיפעלים משותפים בתעשייה, במיסחר, בהשקיה ובמדע."

שני דגלים

"אבל איך כל זה התחיל?" מבקש לביא לדעת. הבת משיבה: "זה התחיל מזמן, כשהייתי קטנה. אז היה קיים אירגון בשם אש"ף. בני שני העמים הרגו זה את זה. עד ששניהם הבינו שהם זקוקים לשלום, מפני שהמלחמה עומדת להרוס את שניהם, ואת הארץ כולה. בעידן האטומי הם פתחו במשאומות סודי."

"ולכנסת ביקש יאסר ערפאת לביא לי כנסת ולשאת את דבריו לעם הישראלי, כפי

שאר במישדר ארוך, בשפה הערבית, של רדיו מונטה-קארלו מביירות. בעיקרי הודגשה המחווה של אבנרי בהצגת שני הדגלים המשולבים. הדבר גם צויין בשבועון המצרי, "אוקטובר", המקורב לנשיא אנוור אל-סאדאת.

לחלן הכתבה שפורסמה על-ידי, "סוכנות-הידועות הצרפתית", ושחועתקה בעיתונים רבים בצרפת וב-אירופה:

ישראל: הדגל הפלסטיני מופיע במפתיע בכנסת. ירושלים, 11 בפברואר. הדגל הפלסטיני (לבן, שחור, אדום, ירוק) הופיע במפתיע ביום הרביעי על זיכרון הכנסת, הפרלמנט הישראלי.

חבר-הכנסת אורי אבנרי ממיפלת של"י נופף לוח בגודל של 20 עד 30 סנטימטר, ועליו הדגל הפלסטיני, כשלידו הדגל הישראלי הכחול-לבן.

"שני דגלים אלה, האחד ליד השני, הם המפתח של השלום", הוא הצהיר. "שני העמים כשהם חיים זה לצידו של זה, כל אחד תחת דיגלו ועם הכרתו הלאומית — זהו הפיתרון של הסיכסוך."

אולם-המליאה, הגועש מאוד לפעמים, נשאר אילם מרוב תדהמה. בשורה הראשונה הניד ראש-הממשלה מנחם בגין את ראשו מימין לשמאל ב-הבעה של שלילה.

שר-המישפטים, משה נסים מהליכוד (ימין לאו-מני), שעלה על הדוכן אחרי מר אבנרי, אמר: "לשים את הדגל הפלסטיני לצד הדגל הישראלי —

עמי בן שמעון, שכונת נהר אליעזר

"אני מסגר-רתך. האם ההסתדרות דואגת לי?"

עד עכשיו חשבתי שאני חבר בקופת חולים. מתברר שכל הזמן הייתי גם חבר הסתדרות. מאז שחרורי מצה"ל אני עובד כמסגר-רתך, אך עד עכשיו לא היה לי שום קשר עם ההסתדרות.

האם ההסתדרות מודעת לשכר שלי?

האם היא שבעת רצון מהתנאים הסוציאליים שלי?

האם היא מעלה על דעתה את תנאי העבודה הקשים בהם אני עובד?

מדוע תומכת ההסתדרות בכך שעובדי שירותים ומשרדים יעבדו פחות שעות ממני?

מדוע ההסתדרות נגרת אחרי הוועדים החזקים, שלא זקוקים לעזרתה, ומפקירה אותי ואת חברי — עובדי הייצור, תושבי שכונות המצוקה, והזוגות הצעירים?

שינוי לא הבטיחה לי דבר, אך את פעיליה פגשתי בשכונה שלי הרבה זמן לפני הבחירות. חבריה פועלים למעני ולמען חברי בצורה שקטה ועניינית, כלי דמגוגיה וכלי לדרוש תמורה.

שינוי תובעת השוואת תנאי העבודה ושעות העבודה של עובדי הייצור והמשרדים.

שינוי בהסתדרות היא הכתובת שלי

הרושמי בהסתדרות

אל: עמי בן שמעון — סיעת שינוי בהסתדרות רח' שי"ר 5, תל-אביב

אני מעוניין להפגש אתך לשיחה בנושא תנאי העבודה של עובדי הייצור.

שם ומשפחה:

כתובת: _____ טלפון: _____

ערפאת נואם בכנסת (ציור בעיתון בריטי) "היו מהומות, אל תשאל!"

זה בעיני רוב המכריע של הישראלים המשך ה-מילחמה וסיכון קיומנו."

נאולה כהן, ממיפלת הימין הקיצוני התחייחה, אמרה: "להניף את שני הדגלים, זה כמו להניף דגל אחד בלבד, הדגל הפלסטיני, ופירוש הדבר חורבן ישראל."

"מר אבנרי ניצל לרעה את חסינותו הפרלמנט-רית וביצע פשע, מפני שהדגל הפלסטיני אסור על פי החוק", הוסיף מר משה שמיר, גם הוא ממיפלת התחייחה.

זוהי הפעם הראשונה שהדגל הפלסטיני הופיע בכנסת, אולם זוהי הפעם השניה תוך חודש שהוא הוצג בפומבי בירושלים.

ב-12 בינואר הציג אותו הגנרל מתי פלד בכנסת של "המועצה הישראלית למען שלום ישראלי-פלסטיני", שבה חבר מר אבנרי, בהודיעו כי שני הדגלים יהוו מעתה את סמל המועצה. הרשויות הישראליות אסרו את הדגל הפלסטיני בישראל ובשטחים הערביים המוחזקים, בגדה המערבית וב-עזה.

מר אורי אבנרי נאם בכנסת את נאום-הפרידה שלו. הוא התפטר ביום הרביעי, בהתאם להסכם-רוטציה, כדי להעביר את מושבו לחבר אחר של של"י, מר וליד צאדק, מורה צעיר מכפר טייבה.

בנאומו הגדיר מר אבנרי כ"הרת-שואה" את המדיניות של ממשלת בגין. בנאומו במיוחד את הכיבוש בגדה המערבית וברצועת-עזה, אמר כי "הכיבוש משחית את הכובש והורס את גופנו ואת נפשנו, כמו סרטן שאינו יודע רחם. הפחד מפני ההתמודדות המציאותית עם הבעיה החשובה בי-יותר, הבעיה הפלסטינית, גורם לנו להתקיים במצב פאראנאודי."

שעשה לפניו הנשיא של מצרים. הוא הציג שזום אמיתי, תוך הכרה הרדית.

תחילה היו חששות וספקות. אך במשך הזמן ראו שני העמים שזה כדאי להם. עכשיו השלום הוא כבר מובן מאליו."

"ואיש לא התנגד?" שואל לביא.

בוודאי, התנגדו — אצלם ואצלנו. היו מהומות. אל תשאל! אבל דורנו הבין שהשלום הוא ססהחיים למדינה, כשם שהסבא שלך הבין בשעתו כי הציונות היא ססהחיים לעם.

"שני הדגלים האלה, הישראלי והפלסטיני, כשהם משולבים יחד — זה היה הי-מפתח. הוא פתח לנו את השער למה ש-אנחנו קוראים עכשיו, המהפכה הציונית השנייה."

(כאן הרים אבנרי לוח ועליו שני הדגלים. זה ליד זה.)

ואכן, אדוני היושב-ראש, שני הדגלים האלה, כשהם מופיעים יחד, האם יש בהם איום? האם אין זו משאת-נפשנו, ישנו העמים האלה, החיים בארץ הזאת, על דגלי-דיהם, על הכרתם הלאומית, ישלכו יחד את גורלם בשזום, מתוך כבוד הרדי?

אם תרצו

עד כאן, אדוני היושב-ראש, הסיפור של הכרך השני של אלט-נווילנד, כפי שאני רואה אותו.

גם עניו מתנפסת הסיסמה הישנה של הרצף: "אם תרצו, אין זו אנדה. אם תרצו, אין זו אנדה."

נאמו של אבנרי צוטט בהרחבה בסכנויות-הידיעות הבינלאומיות ובביטאונים הערביים, ובין ה-